

Hvad Haanden skriver d. 28. Februar 1918.

Spørgsmaalet om Kvinders Ret til at sidde i Skolekommissioner har været fremme lige siden Midten af Firserne, da C. Ploug afviste Tanken i Landstinget ved sin berygtede Udtalelse, at Kvinderne ikke havde vist sig som de udmærkede Opdragere af Ungdommen, som vi havde ønsket og ventet, dengang vi undergik vor nationale Ulykke i 1864. Ludvig Schrøders berettigede Spørgsmaal, om Samfundet da havde Raad til at undvære Kvindens Hjælp paa dette Kvinderne saa nær staaende Omraade blev besvaret af Landstingets Flertal med „Ja“. — Og er det ikke ogsaa lige op til vore Dage i Hovedsagen bleven besvaret med „Ja“ fremdeles? —

Da Loven af 29. Marts 1904 udvidede Landkommunernes Skolekommissioner til ogsaa at kunne omfatte Forældre til undervisningspligtige Børn, blev Døren kun aabnet saa meget paa Klem for Kvinderne, at en Enke kunde slippe ind, og da Loven af 20. April 1908 gjorde det muligt for Kvinder som Sogneraadsmlemmer, uanset om de var Mødre eller ikke, at blive indvalgt i Skolekommissioner, da drog man ikke den naturlige Konsekvens heraf at forandre Ordet „Enker“ i Loven af 29. Marts 1904 til „Mødre“ parallelt med „Fædre“. Lovgivernes Standpunkt var fremdeles det, at Samfundet havde Raad til at undvære Mødres Hjælp paa dette Omraade, og at det skulde blive ved dem som — vi fristes til at sige „ved Vanvare“ — var slupne indenfor.

Men Samfundet mente ikke det samme som Lovgiverne. Det vilde ikke vedblivende af en urimelig Lovbestemmelse lade sig narre for den Hjælp, det vidste, Mødrene kunne yde det. Gang paa Gang har et Sogneraad valgt en Kvinde ind som uden at være Enke, var Moder til undervisningspligtige Børn. — Skete det af Mangel paa Kendskab til Loven — eller skete det af Trods? — Vi ved det ikke, men vi ved, at en saadan Kvinde fik Lov til at yde Samfundet sin Hjælp paa

denne vigtige Plads lige til den Dag, hvor en nidkær Efterkommer af C. Ploug med Loven i Haanden beviste vedkommende Kvindes Uskikkethed til det Hverv hendes Medborgeres Tillid havde betroet hende. — Nej, Samfundet kan ikke længere vente paa den Ændring i Loven, om Tilsyn med Folkeskolen, som D. K. gentagne Gange har krævet. Den sunde Fornuft har længst omstødt dette Skel mellem Mænd og Kvinder som saa mange andre Skel. Derfor staar Kravet om Kvinders Adgang til at sidde i Skolekommissioner paa lige Fod med Mænd blandt D. K. 12 Bud; derfor tilader vi ikke nogen Kandidat at slippe ind i Rigsdagen, uden at have taget Stilling til dette Krav.

Dette er, hvad Haanden skriver i den store Lovbog den 28. Februar 1918.

Slaget er tabt — men der er Tid til at vinde et nyt.

Saaledes lyder kort sammentrængt Hovedindholdet af Dansk Kvindesamfunds Resolution paa det ekstraordinære Fællesmøde i Fredericia. —

Overfor Folketingsvalget har vi udover vor Stemmeafgivning intet andet at foretage end at fremføre vore Interpellationer i videst mulig Udstrækning. — Resten har Partierne besørget, besat saa godt som alle de tilkomne Mandater, som for en stor Del skyldes Tilkomsten af de kvindelige Vælgere. Om Skylden maa søges i Kvindernes altfor store Beskedenhed eller i Mændenes for store Ubeskedenhed, kan der tvistes om — men skal et nyt Slag vindes, maa det vindes overfor Landstinget, og det kan vindes, hvis Kvinder bruger den Styrke, som deres Vælgerantal berettiger dem til. —

Ikke en eneste Røst hævede sig paa Mødet i Fredericia for at fraraade, at D. K. stillede sig i Spidsen for en Rejsning af de kvindelige Landstingsvælgere. Men er hermed Sejren sikret? — Nej langt fra. Der er ti Tusind Kvinder indenfor Dansk Kvinde-

samfunds Rækker, — men selv om hver af dem var Landstingsvælger, rustet og rede til at gaa i Ilden overfor sit Parti for D. K.'s Fordring om en Trediedel af Valgmandspladserne, dette vilde ikke forslaa.

Vi skal ud til de hundrede Tusinder, ogsaa, som aldrig har forstaaet Organisationens løftende sambindende Tanke, de, som bryder sig Fejl baade om Valgret og Valgbarhed, eller som i den Grad gaar i deres mandlige Partifællers Ledebaand, at de hellere bed Tungen af sig end stillede nogen Fordring paa egne Vegne, dem skal vi have Forbund med, oplyse og drage til os, — og dertil har vi ikke 2 Maaneder.

Maatte hver eneste Tillidsmand, som stemte for Resolutionen paa Fredericiamødet forstaa dette og arbejde efter Evne paa at indfri det Løfte, hun med sin Stemme gav.

Der er Tid endnu til at vinde et nyt Slag — men der er ikke Tid til Hvile før Landstingsvalget er overstaaet. — Fredericiamødets Løsen var: 2den, 4de og hver 3die af de følgende Pladser paa Valgmandslisten besat med Kvinder! — Dansk Kvindesamfund venter, at hver eneste Tillidsmand gør sin Pligt!

Fyndord.

Der er indkommet 32 Forslag til den af Københavnskredsen udskrevne Præmiekonkurrence om et „Fyndord“.

Nr. 28. Kvinde svigt
ej Stat, ej Hjem,
gør din Pligt:
Gaa hen og stem.

fik ved Afstemningen Flertal og vil af Kredsen blive brugt i den forestaaende Valgkampagne.

Nr. 5. Du krævede din Ret,
Gør nu din Pligt.

Nr. 23. Kvinde mød frem.
Gør din Pligt og stem!

og Nr. 31. Danske Kvinder!
Stemmeret
Gi'r Stemmepligt
stod dernæst med et lige stort Antal Stemmer.

Esther Carstensen,
Formand.